

LBRIS

We know
books

AUREL
UDEANU

**UN TRUP.
DOAR LUMINA**

Editura
NEUMA
2022

Mama mea n-a avut copii. (Eu nu sunt	7
Sleită de muncile grele din țarină,	9
Căderea în cuvinte! Să fi avut 6,	10
Și în pământ mamei îi pasă de mine!	12
„Cu mult mai greu, mai dureros va fi	14
Câinele din fundul pământului mâncase	16
Ar fi trebuit să-nvăț de la nukul bătrân	18
Când eram copil, tata se scula pe furiș	20
Aveam un fag	22
Ce bine de lanul de grâu de altădată al tatei,	23
Era mai și, dacă scrutai bine	24
Într-o poiană de nichel,	26
Astăzi este aniversarea prafului	27
A descins într-o noapte în sufrageria mea	28
Am văzut-o prima oară luând apă	30
Va merge în subsolul creierului lui Vergilius	32
Și l-am avertizat să nu se încreadă	33
Mi-a trimis vorbă prin stâlpul	35
Un Paradis - ucis de fiecare dată când	37
Am doi boi în șifonier, unul alb, altul	39
Nu era nici înalt, nici scund. Nici gras, nici	42
N-am fost dgeaba pe-aici, am adus pe lume	44
Să fi fost după primul cântat	45
Are o moară acolo sub pământ,	47
Întâi, am văzut năvălind copacii	48
Este-așa bine să nu exiști, cum eu	50
Moartea nu este ceea ce ni s-a băgat	52
Strada se clătina cu mine, cu greu	54
S-a cazat la hotelul Chindia. Acolo	56
Am asul meu din mânecă, Moarte,	58
Groparul a terminat de săpat ultima groapă,	60
Căci moartea nu este un lucru simplu	62
Când ninge, mă simt vinovat	64
Astăzi, ca și ieri! Mai mult	66
Am cerut și mi s-a luat și ce aveam	68
Numai pe străini la țară îi latră așa	70
Și era de parcă toți și toate mă așteptau	72
De același autor	75

Mama mea n-a avut copii. (Eu nu sunt cel ce sunt. Sunt doar o idee izgonită în carne!) Și-a revărsat întreaga afecțiune mama asupra celor verzi din grădină crescând în pânțelele ochiului ei. Cald, protector.

A ținut la toate legumele din grădină, dar cartofii nimic nu i-a egalat. (Pre)-gătea terenul primăvara, mergea în pivniță, îi alegea pe cei mai piperniciți, le făcea casă în grădină, îi învelea grijulie cu pământ să nu le fie frig, dar nici să se sufoce. La sfârșit, își făcea semnul crucii să vină pe lume zdraveni, sănătoși.

Murea de nerăbdare mama să vadă cartofii ieșiți din trupul ei viitor. De câte ori era nevoie, îi săpa, le jumulea buruienile, cântece dulci de leagăn le cânta. În fiecare cuib mă vedea pe mine acolo, în beznă. Când răsăream, lumina exploda și-i înțepa ochii. Și-i freca. Cu colțul maramei își ștergea pe furiș lacrimile să n-o vadă prunii și vrăbiile.

Inevitabilul se producea, până la urmă. La vremea potrivită, mă dezgropa din mușuroi, atentă foarte să nu mă rănească, ajungeam în pivniță - multiplicat. Când sosea ora mesei, cobora în întuneric, își umplea poala cu cartofi.

Nu pe mine, pe sine se jupuia de vie de coajă - mama. Mănâncă fără poftă. O obliga Iisus-ul de pe perete să trăiască și să comită canibalism, cu fiecare îmbucătură. (Blasfemie!)

Apoi, la bătrânețe, împuținată de-atâtea nașteri de cartofi, ca să poată vedea mai bine în sine, mama a renunțat la ochi. Îngrozită de ce a văzut înăuntru, s-a ascuns sub un lan de cartofi înfloriți. Amintirea lui mă ajută azi, dimineața când mă trezesc, să nu observ zăpada împușcată care zace pe podea. (Pescărușul din piesa lui Cehov!)

Sleită de muncile grele din țarină,
stoarsă de ultimele puteri, mai găsea,
totuși, timp seara acasă
și pentru mine:

„Uite aia din dreapta care tocmai a răsărit
acolo în colț, mai răzleață, este steaua ta
norocoasă!” (Mâna ei noduroasă și crăpată îmi
lua degetul înmugurit și mi-l lipea de boltă.)
„Culege-o și să ai grijă de ea toată viața,
ca de ochii din cap!”

Și tot așa, noapte de noapte: „Ce-ți mai face
steaua?” „A fugit de la mine înapoi în cer.” - intram
în jocul mamei. „Lasă, nu fii supărat, ia-o pe-asta
din fund. Strălucește mai tare decât toate, să n-o
mai pierzi și pe ea, căci, mai târziu, va fi
vai și-amar de tine.”

Sunt inși care mor de sete în fața fântânii!
Nu am avut grijă de steaua mea norocoasă, de-aia
sunt astăzi o lumânare aprinsă scurgându-se între
degetele unui mort. Pe stradă - un cal bătrân și orb
se târăște singur la abator. Sub pământ, însă, mama
va găsi ea ceva pentru lăstarul ei, altfel Dumnezeu
n-ar fi-ngăduit să fie-mbrăcată în costum din

lemn de brad. Guri hulpave, nevăzute în aer
se reped din toate părțile asupra mea. Mi-e frică,
mamă - am îngropat (în cer) toate *tainele*.
Ascunde-mă în tine!

Căderea în cuvinte! Să fi avut 6,
cel mult 7. La țară, un asfințit fastuos.
Pe prispă - chircit. Mama venită de la
câmp frântă și eu plângând. După un
mileniu, a smuls de la mine: „Da,
când îmbătrânim, noi murim”.

Mâna ei crăpată pe obrazul meu: „Asta
este de la Doamne-Doamne. Poate că este
mai bine acolo, sus. Dacă nimeni nu s-a
mai întors, înseamnă că așa este.
Vom muri și vom vedea”.

A doua zi, pe malul lacului. Am luat
un pumn de humă, am frământat, am modelat.
Seara, când a venit mama: „Uite un Doamne-
Doamne! O să-L cresc, o să-L fac mare. Când
o să fii tu bătrână n-o să mai mori.” A râs
mama, apoi a plecat într-ale ei.

În fiecare dimineață, la prânz și seara,
aveam grijă să nu-I lipsească nimic Lui
Doamne-Doamne. Împărțeam cu El cinstit
mâncarea lăsată de mama, Îi potoleam setea,
Îl legănam, Îl adormeam și așteptam să se facă
mare - mama mea să nu mai moară când
va îmbătrâni.

„De ce nu crește Doamne-Doamne?”, după o vreme - eu. „ Ai răbdare, când o să vrea El, o să crească, tu ocupă-te de El mai departe.” - mama. Într-o dimineață, nu L-am mai găsit în covata hârbuită, am izbucnit în plâns. „Doamne-Doamne al tău s-a făcut mare, azi-noapte s-a mutat în cer. Acolo este casa Lui. ” A-ncercat să mă consoleze mucenica grăbindu-se s-ajungă pe ogor.

Timpul a trecut. Într-o zi, Doamne-Doamne mi-a luat-o pe mama și a mutat-o sub pământ. Pe mine nu mă va lua niciodată: L-am adus pe lume. Mulțumită mie, este ceea ce este acum acolo, sus. (Ar putea, totuși, să mai dea pe la mine, cam prin iulie: în cer nu există zmeură. Iar eu am în grădină din belșug!)

Și în pământ mamei îi pasă de mine!

Mă trezesc cu ea la două noaptea, bate la ușa mea cu grijă. Îmi întinde din prag o tăgârță cu humă. (În dicționare cuvântul „tăgârță” a murit de mult!)

Nu vrea să intre, îmi spune că are treabă sub pământ, dar eu să mănânc cu încredere ce mi-a adus. Am să văd eu ce bine-mi va fi, după asta. Foamea de sensuri n-o voi mai cunoaște vreodată, iar setea neostoită de zări mincinoase pe loc mi se va stinge. Fi-va doar o amintire. Neagră!

Este un pământ bun, cel mai bun, mă asigură. Nu ca ăsta de deasupra, să-l mănânc pe tot cu încredere. A scormonit cu mâinile ei rămuroase în burta câmpiei și l-a ales pentru mine. La sfârșit, nu voi mai pune preț pe nimic din lumea asta. Viața mea va fi doar un fum pe coș iarna. Voi fi peste tot, fără a fi undeva!

Am ținut totdeauna la mama, n-am ieșit din cuvântul ei niciodată, dar asta le întrece pe toate. Cum să mănânce țărână Fiul Țărâniei pentru că așa dorește mama lui plecată sub pământ? Oricât mă străduiesc, nu reușesc! De-aia, nu încap în trupul meu, carnea-mi fuge de pe oase fără să se uite înapoi. (Poate vrea să fiu și eu, în sfârșit, acasă. În cer!)

Și uite-așa, mor eu în fiecare clipă. Încet,
dar sigur, alături cu tăgârța cu humă adusă de
cea bineplăcută lui Dumnezeu. Când suficient
ar fi să bag mâna, să scot un pumn de pământ,
să-l mănânc și să devin nemuritor ca Însuși
Tatăl-fără-de-Tată. (Trufie!) O, vino odată,
Măreț, Nesfârșit Somn!